

VILAG PROLETARJAI EGYESÜLJETEK!

IRÖS LOBOGÓ

XVI. évfolyam,
4754. szám

4 oldal,
20 bani

Vasárnap
1960.
június 19.

Megérkezett az SzKP küldöttsége élen N. Sz. Hruscsov elvtárssal

**A párt zászlaja alatt,
előre új győzelmek felé!**

Az osztály legutóbb több korszerű körkötőgépet kapott, ezek nagymértékben segítik a termelést.

Képtünk a körkötő osztály új gépeit mutatja be.

Nagyszerű távlatok

Hozzájárulunk a mezőgazdasági össztermelés növeléséhez

Pártunknak köszönhetem

A Ranghet gyárban

Beszélgetés a párikongresszus előtt

A kongresszus, drága kisgyermekem?
A kongresszus pártunk dolgos keze,
mely kézen fog s utat mutat.
Kitárja bátor lépteink előtt
a végfelel, a magasságokat...
E kéz, pártunknak áldott keze,
felel, szeretőn simogathat.

Ünnepi műszakok pártunk III. kongresszusa tiszteletére *A Dimitrov gyárban*

A kovácsműhelyben is szép teljesítmények születtek a kongresszus tiszteletére rendezett fűtési munkák napján. A 7-es számú békebrigád 29 százalékos koteljesítést ért el. A rugó-műhelyben ugyancsak ezen a napon a Petőfi Sándor brigád 55 százalékkal haladta túl napi előirányzatát. Végül, de nem utolsósorban, szólnunk kell a szerezőműhelyben dolgozó Szeleov Ivan automatahegesztő csoportjáról is, amely 66 százalékkal szárnyalta túl napi tervét.

KÖSZÖNTJÜK A PÁRTOT

Az igazi írók, művészek, mindig a kor nagy kérdéseinek ábrázolását, megírását és megörökítését tartották legfontosabb feladatuknak. Az irodalom, művészet legjobb képviselőit a haladás élvonalában találjuk. Életművükkel példát szolgáltatnak nemcsak a kortársaknak, de az utódoknak is, hogy elgondolhassanak, hogy jobban láthassák feladataikat.

Nagyszerű korunkban történelmi tetteknek, az álmok valóra váltásának lehetnek krónikásai az írók, művészek. S az alkotások bizonyítják, hogy meg is értékelték feladatukat. Értékes művek születtek arról a harcról, amit a párt vezetésével vívott és vívó dicső munkásoktól, a nép hazánk felszabadításáért és azt követően a szocializmus felépítéséért.

Ezek a művek a teremő munka nagyszerű megvalósításával együtt, fényesen bizonyítják és tanúsítják ország-világ előtt megváltozott életünket és sikereinket, amit pártunk vezetésével elértünk.

A nagy esemény, a III. pártkongresszus köszöntésére ezekből az alkotásokból költöttünk egy szerény kis csokrot, hogy ezzel is hozzájáruljunk az eddig megtett történelmi utat jobban felméréséhez, értékeink számbavételéhez.

Francisc Munteanu

Együtt nővünk az országgal

Az én nemzedékem élete akkor kezdődött, amikor az ország új élete. Gyermekkorunkat, korai fűszárgunkat beágyazta a háború, a fasizmus, a tökéletes kizsákmányolás. Akkor voltunk az élet küszöbén, ami-

kor a fasizma megszállókat ki-verték az országból és egyéni pályánk, munkánk, fejlődésünk minden új álmomása valami országos eseményhez fűződött: földreformhoz, a hatalomátviteléhez, államosításhoz, a kol-

lektivizálás kezdeti lépéséhez. Aki pedig toltorogató ember, annak egészen összefonódott az élete az országépítők történetével, hiszen ott jártunk mindig, ahol a szocializmus békés csatájának hősei jártak, — csak hogy szerény krónikásként csupán. Az írónak mindig legközelebbi hozzátartozói a hősek. Ezek számomra a munkás- és paraszt-kortársak. Ahogy a kezük nyomán alakult az ország, úgy érlelődtem én emberré. Íróvá. Most, a férfikor küszöbén, a magam életének programját ismét a közösség nagyszerű programja szabja meg: a népgazdaságfejlesztés hat éves terve és a tizenöt éves távlati gazdasági program, amelynek során azok az emberek, azok az építők, akiknek krónikásként számítottam, kiteljesítik az ország gazdaságának szocialista átalakítását.

(Folytatása a 4-ik oldalon)

Ghi. Chirculescu:

Harcok útján, tények útján

A hogy a törzsbe oltókéssel becélik a nyers szemet, mikor tavaszi felbőg huznak, esőhozzók, a kert felett, hogy roskadó termékre összel nagy vesszőkosszakkal várjunk — esztendőnkbe így oltotta gazdag költészetét a pártunk.

S ahogy a villám éli ködben sziklára sújtva lobban át, dörgése mintha visszhangozna a vihar lázadt robaját, a párt így véste éveinkbe a harcok útját, tények útját, a áramló éveink az élet győzhetetlen dalait zúgják.

Igy nőtt és tört előre pártunk, egyre több terhet bírt el vállá, ifjan virágzó álmainkat merész, csodás tettekre váltva, mert itt az álmot és a tettet, a mindent, mi fellángol lobogva az örömet, a mérhetetlen fátylalángjával ő gyújtotta.

Fordította: Majtényi Kálmán

Kovács György

ÚJ TÁJAK UTASA

AZ UTAZÓ EMBERT a táj arca különösen érdekli. Ilyenkor szemével mérheti le azt, amit a statisztikus számokban, arányszámokba öntötték: hogyan változik a hazai táj, amelynek szépsége annyi év óta gyönyörködteti. De ezekben a napokban, amikor pártunk III. kongresszusára készül az ország és amióta a szocialista fejlődésnek merész távlatait megmutató Irányelvtervezet megjelent, az utazó mindahoz, amit a vonat ablakából lát, önkéntelenül is hozzá adja azt, amit ma még csak a képzelet rajzol eléje. A Kárpátok oldalához lapulva új bányák száját véli felfedezni a szom, hatalmas üzemek magasodnak a régebbiek mellé, s ott, ahol ma még csak a régi utat javítják, a 4300 kilométer hosszúságú korszerű műút egy darab-

ját képzel lába alá az utazó. A közmozdonyok füstje mind gyéribben száll a levegőbe, mert helyüket a villanymozdonyok foglalják el, városaink, falvaink, ipartelepünk színtérén új erőt öltenek, száz, ezer és tízezer új épülettömb kerül a régi kis házikók helyére és büszkén hirdeti majd ebben a vonatkozásban is a pártvezetést és ösztönözte ember álmait megvalósítását. És még jobban meggyőződnek az éjszakák. Sokmillió új villanykörte fénye ragyog fel hegyeink közt és a síkságokon...

ILYENKÉNT és ehhez hasonlóan „lát” ma szemével az utazó. És a megváltozott arcú új tájakon új emberek seregével találkozhat. Az emberi munka — az ember életének szolgálatában — új ipari és más létesítményekkel gazdagítja országunkat. Az ember és alkotó munkája központi tényezője annak a csodálatos előrehaladásnak, amely a III. pártkongresszus Irányelvtervezetének adataiban kifejeződik és amely holnap-holnapután valóssá válik. A szocialista építész kitalálta és megvalósította a magas kulturális színvonalra jutott emberekre van szükség. Hogy miként változik az ember is a hat éves terv teljesítése közben, hogyan válnak a mind magasabb szakképzettség és általános műveltség birtokosává a tömegek, erre is rámutat pártunk, amikor az oktatás továbbfejlesztését, új iskolák és kulturális intézmények létesítését állítja a szocializmus építői elé feladatának.

VALAMIKOR, ötven évvel ezelőtt, az 1910-es népszámlálás

adatai szerint az egykori Maros-Torda vármegyében a hat évvel ezelőtti lakosságnak nem kevesebb, mint 48,5 százaléka nem tudott írni-olvasni s több, mint hét és félszeres gyermek ellenért iskolai oktatás nélkül. Hasonló és sok helyen még szomorúbb volt a helyzet a többi vármegyében is. A kapitalista rendszer nem tudott — nem is akart — megbirkózni az irástudatlanság problémájával. A mi szocialista rendszerünk pedig, amelynek első dolgai közé tartozott az irástudatlanság felszámolása mindenütt az országban, ma már azon fáradozik, hogy a hetosztályos kötelező oktatás bevezetése után ráterjen a nyolcosztályos kötelező és tizenkét osztályos középfokú oktatásra. Nem beszélve a szakemberek szakszereiről, akik a hat éves terv időtartama alatt kirajzanak azokból az intézményekből, ahol a szocialista építész kitalálta és megvalósította a szükséges új szakkaderek formájában. Mert a tudás és a műveltség a szocializmus nélkülözhetetlen eszköze.

Művelt és sokoldalúan képzett emberek seregeivel találkozhat majd barátságos szórán az utazó — az írő. Olyan új emberek százai nőnek fel a hat éves terv célkitűzésének valóra váltása közben, akiknek megajándékozása alkalmassá kell, hogy váljon az íról toll is. És ezt az írót csakis úgy értheti el, ha mindig együtt van, együtt munkálkodik a dolgozók milióival, együtt harcol és dolgozik velük azoknak a nagyszerű feladatoknak a megvalósításáért, amelyeket pártunk az egész ország elé tűzött.

Nagy István

HAJNALI GYÜLÉS

Részlet A legmagasabb hőiokon című regényből

A propagandafeladatok arcán nyoma sincs már a fáradtságának. Magatartása ünnepélyes, rekedtes hangja kitisztult, amint az elcsendesedő teremben végig csendül.

— Elvtársak! Az imént azt mondtam, hogy elég a kapitalista üzemből szóló jelentések. Most azt is közölném, hogy nemcsak elég, hanem az utolsó is volt az elvtársak jelentése a tökéletes üzemből. Mától kezdve egészen új feladatokat, egészen új jelentéseket korszakunk kezdődik. A titkár elvtárs most érkezett Bukarestből. Központi Vezetőségünk utasításával. Az övé az a nagy megfeszítettség, hogy ismertesse azokat velünk.

Feszült csendben ül le. A munkások előrehajolva merednek a titkár egyenes alakjára és asztalra támaszkodó erős öklére. A többi jobbra és balra ülők is felegyenesednek papírjaik fölött. A titkár halkán kezd, de minden szó után erősebb a hangja.

— Elvtársak, ebben a hajnali órában az ország minden me-

gyében így ülnek a munkások legjobbjai pártunk székházaiban. Néhány óra múlva pedig az ország minden dolgozója tudni fogja, hogy annyi szenvedés, annyi harc, annyi vérhullatás után, valóban reánk virradt az a reggel, amelyről a munkások, a kommunisták álmodtak a börtönökben, a gyárakban és a külvárosi viskók vakain.

— Mit vártak ettől a reggeltől? Várták a jelt, amikor a gyárak szíriánit végre azért szóialtatták meg, hogy a munkások a kapukon kívül rekeszések a gyárosokat és magukat indítsák el a gépeket...

Tovább nem folytathatja. A terem feszült csendje egyszerre szétrobban. A munkások kiáltozva pattannak fel, székek borulnak. Az első sorban ülők előrenyomulnak. Minden kéz a titkár keze után nyúl. A közvetkező széksorok munkásai is előretörnek, Buci is ellökli magát a falról, hogy a titkár kezébe jusson, de ez nem sikerül neki. Az elől torlódkók útját

állják. A vezetőség tagjainak kezét szorongatják, a titkár megöleli. Sztrájkokban, ördönökben, nyomorban, munkanélküliségben, a négyéves háború poklában, lágerekben, lövészárkokban, az infláció inszégében megvezetett emberek mind. Örömlük leirhatatlan megnyilvánulásai felforgatják a terem megszokott rendjét. Egyesek ölelkeznek, mások sírnak egy harmadik lekasztja Gheorghiu-Dej elvtárs mellképét a falról és magasa tartva éljenez. A kopasz börtényi munkás az egyik szék ülését csapkodja tenyerével s arcán könnyesepp gurul le:

— Na, ugy-e, hogy én megmondtam...

A terem végéből egy ujjongó hang azt kiáltja:

— Az Internacionálét, a harmadik szakaszt! — s maga a közepébe kap belé: „Herét, hóhért, hajcsárt elsőbörve, szágdul a forradalmi ár” — s a hangja elvész az ütemessé egyesülő kiáltásban.

Oldh Éva

HA AKAROD...

Ha akarod a fényes szemű hajnal

Diadalnyitást látni az égen,

A csillagok közt megvetni a lábaid,

S hogy óriás acélkorong legyen:

Ha akarod, hogy valahány kis élet

Pajkos napsugárt találjon, ha jó

És látni, hogy a munkád minden cseppjén

Az új világ egy-egy bástyája nő,

Ha akarod, hogy kacagjon a május;

És tarka bolyhokat öltözzön a rét,

Hogy költő szedje dalba minden lépted,

S hogy öröklítni tudjesszen a lét,

Ha azt akarod, akarod a békét,

S ha pártod ügye legszerte békéd

Nem száll a föld oly pusztító erőket,

Hogy lábaid alatt el ne vesszenek.

Vasile Rebranu

Önmagunk egy darabja

(Regényrészlet)

Két nap múlva Dura újból találkozott vele, ez alkalommal a tüntetők között.

— Én is eljöttem! Az anyját a burzsujaival! Vége a csempészésnek! Szedjék a sátorfájukat! — mondta s aztán szó nélkül eltűnt a tömegben.

Néhány sor még találkozott vele az állomáson, aztán egy este hazáig kísérte Durát.

— Nem jössz be hozzánk? Gyere, beszélgetünk meg!

Édesanyja örült, asztalhoz ültette s akkor éjjel Guť ott is aludt. Reggel Dura elment anélkül, hogy felbresszette volna. Aznap több más munkással együtt agitációs munkára falura kellett mennie, az agrárreform ügyében. Mikor a teherautóhoz ért, ráeszmélt, hogy Guť a háta mögött van. Anélkül, hogy bármit is mondott volna, a fuu a kocsihoz szállt s egész a faluig halgatózott, mialatt szórakozottan bámulta a mezőt, s mindkét kezét zsebében tartva fűtyűrészelt.

Poenlbe érve, egy erős, kövér, ünnepi ruhába öltözött paraszt fogadta őket.

— Antim Bota elvtárs — mutatkozott be s ügyetlenül feljött nyujtotta a kezét.

— Nincsenek itt szegény-parasztok? — kérdezte megbotránkozva Guť, mikor Antim hozzájuk ért. — Te burzsu! — kiáltott rá, mialatt ruháját nézte. — Nézd, mekkora hasa van! Kulhancsi! Tűnj el, tűnj el innen!

— Mit csináljak? — kérdezte bizonytalanul Antim.

— Tűnj el! Pusztulj a szemed előtt! Hiszen azt sem érdekel meg, hogy ránkézzi! Hogy mersz megállni ezzel a menő nagy hassal a munkásoktól színe előtt? Nézz rá, nézz rá! — kiáltotta Guť, egyre dühösebben, míg valakinek sikerült lecsendesítenie, s megmagyarázta, hogy Antim Bota szegény-paraszt, egyike a legszegényebbeknek a faluban s a fronttól, mint párttag tért haza. Ami pedig a rajta lévő ruhát illet — tudta meg később —, azt kölcsönkérte, hogy méltóképpen fogadhassa a munkásküldöttséget. Miután Guť mindezeket megtudta, még cifrabban kezdett káromkodni, hogy minek kér kölcsön ruhát a burzsujaiktól, s hogy azért nincs ruhája, mert sokat eszik, ezért olyan szegény s ezért hi-zott így meg.

— Ha egyszer szegény, akkor lehessen látni rajta, hogy tudja az ember, ki van dolgal! Félrevezeti a világot, elvtársak! — fordult a munkások felé. — Az ördögbe is! Ravasz! Vált a mi parasztunk is, testvérek!

Dura akkoriban sokszor beszélgetett vele, elvitte az ifjúság gyűléseire is, olvasnivalót adott neki s végül is, mint mások, mindketten belelétek az acélüzemekhez. Dura hamarosan szakmunkás lett, 1947-ben belépett a pártba, majd 1949-ben három hónapra szakszervezeti iskolába küldték.

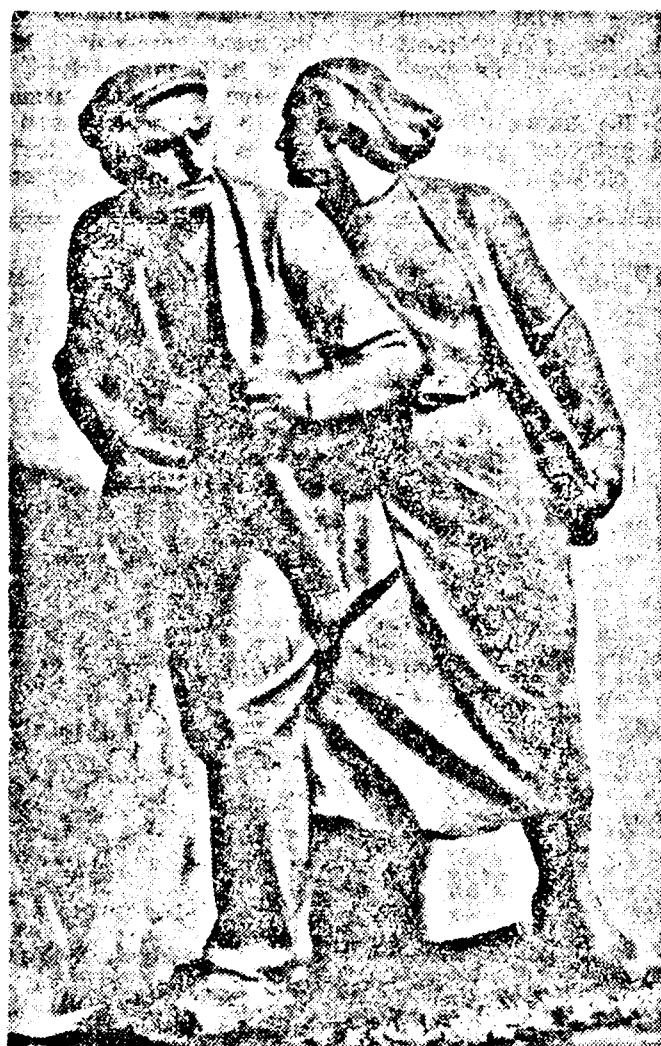
Ugyanebben az időszakban ismerte meg Sabinát is, aki munkásnő volt. És habár addig is majdnem mindennap találkoztak egymással, a lány alakját nem véste különösebben a tudatába. Ez gyakran megtörténik olyan emberekkel, akik egymás mellett élnek, naponta látják egymást, s talán éppen emiatt a közelség miatt, nem figyelik meg eléggé egymást s nincsenek tudatában annak, hogy milyen örömeiket okozhatnának egymásnak. Talán éppen ezért fedezte fel Dura oly későn a lány valahogy titokzatos és lenyűgöző lényét. Miután maga is elcsodálkozott ezen a felfedezésen, sajnálta, hogy ilyen későn találta rá s így sok olyan örömet elvesztett, amely már régen az övé lehetett volna.

Két hónap múlva besorozták, nagyon gyakran írt a lánynak hosszú, egyszerű leveleket, amelyek a parasztok leveleire voltak hasonlóak. A postás, aki méltatlankodott a levelek özőne miatt, tréfából egy pár új bakancsot reklamált, amelyet Dura, miután leserelt, meg is vett neki.

Néhány hónap múlva kiemelték a termelésből a pártiskolába küldték. Időközben megházasodott. Itt más légkörbe került, keményen dolgozott, hogy megszokja az írott szóval való nehéz munkát. Ebben csak hogy elvégezte a tanfolyamot, amikor már észrevette, hogy egész más szemmel nézi a világot, hogy mindaz, amit előbb csak érzett, most mélységet és távlatot kapott.

Az első nap, amint hazatért, az üzembe ment. Ott találta Guťot, aki nem sokat változott; vagy elkésett vagy napokig be-

oly hatalmasok és feketék, amelyekből sárga lobogó lán-gok törnek fel; s a lenn itt-vagy elkesztett vagy napokig be-

Csorvássy István: Illegáltságban

se tette a lábát az üzembe. De újra találkozott a munkások teremtette családlás légkörrel is, az öntődével, a Siemens-Martin kemencékkel, amelyek

kel, amelyeket a még alakatlan izzó acél töltött meg. S lám, amint belépett valaki, már fellelve kiáltott: — Idehallgass Dura, most,

hogy annyit tanulál, nem felejtetted-e el próbaöntést csinálni? — Guť hangja volt.

Minden szem Durára tapadt. Volt munkatársai, akik közül egyesek barátai is voltak, most látni szerették volna, mit tesz. Hogyan, elmentél közülünk s elfelejtetted a próbaöntést? Elfelejtetted a mesterséget, a mesterségedet, a mi szép és nehéz mesterségünket? — így értelmelte a tekinteteket. Hát leheltség, hogy ilyesmít gondolkodnak — kérdezte önmagától. Igen, lám ezt gondolják, s most arra várnak, hogy lássák, hogy valaki az ő sorakból, olyan valaki, mint ő, akik közül talán némelyik soha sem jön vissza közülük, elfelejtette-e a mesterséget, elfelejtette-e őket.

Csak Guť tudta, csak Guť volt teljesen biztos abban, hogy mi fog történni.

— Lássunk, lássunk! — kiáltotta.

Egyik sem tudta, mi következik. Minden Guť-tól eredt — ezt Dura később tudta meg —, de most semmit sem gyanított. Magán érzett minden tekintet. Látni, hogy egyesek mosolyognak, de még akkor sem gyanított semmit. Mormolás hallatszott, az emberek mozgólódni kezdtek.

Megszokott módon hajolt le az öntőkanálhoz. Amikor kezébe vette, nyilként járta át testét a remegés. Olyan volt, mintha éles kard vágott volna a testébe, s a gyágylt hasított volna. Tárgult szemekkel, testén hideg verejtékekkel fogta szorosa a kanalat. Megcsinálta a próbát, kiemelte az anyagot, formába öntötte, majd letette az öntőkanalat. Csak nagy nehessen tudta lefeljeli róla két tenyerét. Úgy érezte, hogy bőre leválk a kanál nyelén maradt.

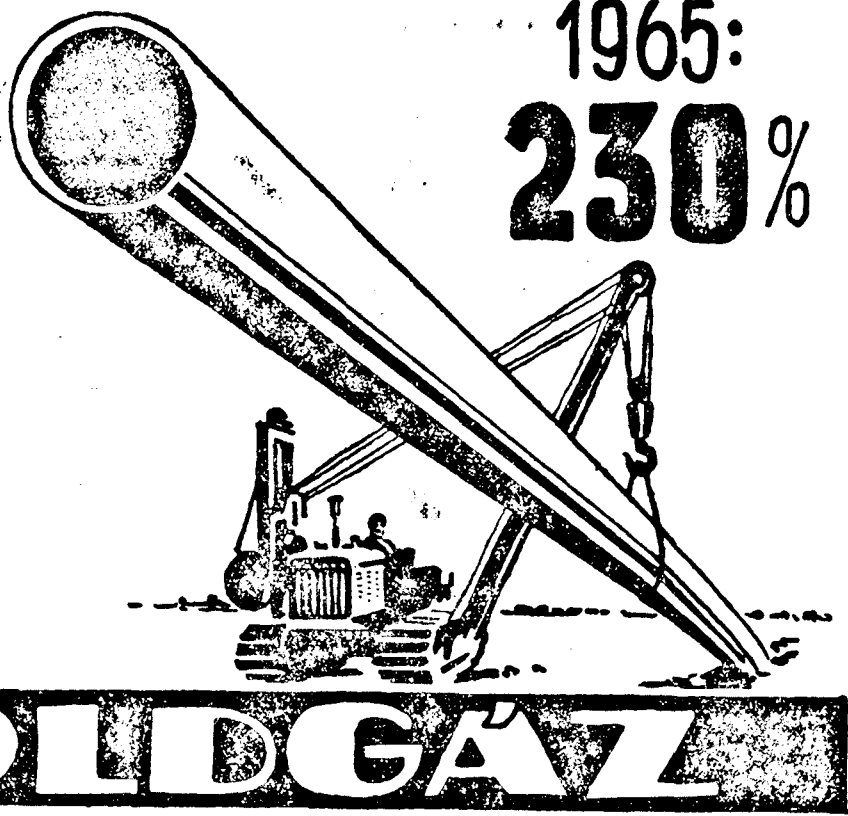
Az orvosi szobában miután bekötözték, megérkezett Guť és egy székre ült. Csendesen, csuklások nélkül kissé nevetésgel, csuklások nélkül kezdett, leg-alább is Dura így találta, mialatt nézte sirástól eltorzult arcát, s széles férfi vállait, amelyek úgy rázkódtak, mint egy síró gyermeké. Azután hazakísérte Durát anélkül, hogy bármit is mondott volna, anélkül, hogy megmondta volna, hogy ő tüstézette meg az öntőkanál nyelét — anélkül, hogy engesztelte, hogy bocsánatot kért volna tőle.

Később tudta meg, hogy mennyire megváltozott Guť, hogy rá sem lehet ismerni, hogy igazi munkás vált belőle. Guť akkor saját mértékével mérte Durát. Azt hitte, amikor az érzi, hogy izzik a kanál nyelve, leengedi, mulat rajta vagy talán szegényen vall. De lám nem így történt. Guť talán így tett volna, de a többiek úgy látszik, nem olyanok voltak, mint ő, s most arra törekedett, hogy olyaná váljék, mint a többiek.

Dura azóta égett, vékonybőrű tenyerével maradt, mely égővörös volt, hasonlóan azoknak az embereknek arcbőréhez, akiknek arcát láng égeti meg. „Mindeniütt, ahol valamit átalakítunk, ott hagyunk egy részt a husunkból és verünk belőle, ott hagyunk egy részt a lelkünkben!” — mondta később Dura, amikor felfogta, hogy Guť megváltozott.

S azután tudatára ébredt annak a végtelen örömnél, hogy mindenütt, ahol volt, s ahol mint aktivista teljesítette a néhez, szép és névtelen munkáját, ahol a forradalom magas hőfokán valamit átalakított, mindenütt ott hagyta lelke egy darabját az emberekben.

A párt célkitűzései – a mi célkitűzéseink

FÖLDGÁZ

„Az 1960–65. évi időszak földgáz-mérlege szükségleteinek fedezése céljából a kitermelésnek 1965-ben 13,3 milliárd köbméterre kell növekednie az 1959. évi 5,8 milliárd köbméterrel szemben.”
(Az RMP III. kongresszusának Irányelvtervezetéből).

Fokozott munkalendülettel...

Az ember életében vannak pillanatok, amelyek örökké emlékeztetnek maradásra. Ilyen pillanat volt számomra az, amikor 1948-ban megszereztem a mozdonyvezetői képesítést. Nagy örömet okozott ez, hiszen régi vágyam teljesült.

Mint a CFR fűtőház mozdonyvezetője mindig arra törekedtem, hogy kifogástalanul végezzem munkámat, hiszen komoly és felelősségteljes hivatás a mozdonyvezetés. Munkám eredményeként 1954-ben nagy megtiszteltetésben részesültem. A fűtőház alap-szervezte felvett a párttagok sorába.

Pártunk III. kongresszusát megelőző időszakban azon fáradoztam, hogy az eddig nem mért sikereket érjem el munkámban. Ez a törekvésem eredményt hozott. A múlt hónapban például 37 tonna fűtőanyag és 29 kiló asványolaj megtakarítást eszközöltem.

Nagyon szeretem gépeimet, a 230506. számú mozdonyt, hiszen már 6 éve vezetem. Sok szép megvalósítást értem el vele. A párt Irányelvtervezetében foglalt célkitűzések újabb és újabb sikereket eredményeztek. Ez a törekvésem, hogy az én vágyam is teljesüljön. Ezért dolgozom fokozott munkalendülettel és közbünnöm teljes szívemből győzelmeim szerzőjének és lelkesítőjének, drága pártunknak III. kongresszusát.

Dumitrescu Constantin
a CFR fűtőház mozdonyvezetője

Munkámon keresztül mérem le magam erejét

Kilenc éve dolgozom a gyárban. Valahogy furcsálom is néha: valóban eltelt volna az a kilenc esztendő? S amint most számbaveszem az éveket, egyiket a másik után arra a megállapításra jutok, hogy ilyen lelkesen, ilyen türelmetlenül nem vártam még eseményt, mint a III. pártkongresszust.

És megvallom őszintén, hogy a munkámon keresztül mérem le a magam erejét. Amikor jól csúsznak a munkáim, amikor egy-egy alkatrész elkészítésén örömet lelem, mindig arra gondolok: érdemes volt. Érdemes volt a gépgyártó iparba jönnöm. Érdemes volt tanulnom. Munkámat megbecsülök, s úgy érzem: hozzájárulásom kiegészíti ezt a nagy gyárat.

És még valamit: készültem a kongresszusra. Amikor hírt vettem, hogy június 20-án Bukarestben megkezdik munkálatait a III. pártkongresszus, kis számvetést csináltam. Ennyit és ennyit kell termelnem. Nem elegendő csupán teljesíteni a tervet. Önmagamot ellenőriztem, önmagam bíráltam teljesítményemet. Arra gondoltam, hogy kommunista vagy, méltónak kell lenned a címre.

Almaim? Tizenhét éves a fiam. Szakmai iskolába jár. Jól tanul. Annyi reményt fűztem hozzá, annyi álmot szőttem jövőjével kapcsolatban. Azt akarom, hogy mérnök legyen. Úgy elképzelem magam előtt, szürke köpenyben, logarléccel a felsőszobában az én fiamat. Látnom, amint megáll majd előttem is s azt mondja: „Mama, ez az alkatrész jól sikerült...”

S én olyan boldog leszek, mert minden valósággá válik... S akkor is visszapillantok majd a III. pártkongresszusra...

Blaj Florica
a Ranghet gyár dolgozója

ÚJ BERENDEZÉS

„A meglévő és építendő élelmiszeripari egységekben gépésített és automatizált folyamatok termelési vonalakat vezetünk be, amelyek a fokozottabb termelékenység mellett biztosítják a foglalkoztatottak munkáját és a társadalmi jólétet, a minőség tartósságát és kedvező higiéniai körülményeket.”
(Az RMP III. kongresszusa Irányelvtervezetéből).

ITT ALLUNK a Refacerea konzervgyári paradiocsompaszát gyártó részlegen. Sebestyén Máriával, az alapszervezet titkárával és Nagy Katalinnal, az üzemi bizottság elnökével. Várjuk Fock Lajos mérnököt a főigazgató osztály vezetőjét, aki megígérte, hogy felvilágosítást nyújt a részben már beszerelt, paradiocsompaszát gyártó új gépekről. Addig azonban a vezérlőberendezés beállításának munkáját irányító mérnök ad néhány értékes utalgazistást.

A vezérlőberendezés előtt vagyunk. Nézzük a színes jelzőekkel ellátott kapcsolótáblát... De ne vágyjunk a dolgok elébe. Tartsunk sorrendet. Az új berendezéssel a munkafolyamat már a gyáreglépületen kívül kezdődik. Tehergépkocsikról lerakják majd a paradiocsomot, utána a válogatásra kerül sor. Ezt követően a gép a szó. Futószalagon, hideg állapotban olyan berendezésbe kerül a paradiocsom, amely kimagozza.

TÉRJÜNK VISSZA azonban ismét a vezérlő-berendezéshez. Az említett munkafolyamatok a leparologatás, az előmelegítés és a többi mind-mind ellenőrizhetők a vezérlő készülékekkel. Önműködően jelzi a hibákat is és a gép azonnal, automatikusan leáll, ha a gyártási folyamatban valahol zökkenő adódik.

közben sajátítják el a berendezés kezelését.

LATOGATÁSUNK VÉGÉHEZ közeledünk. Még Nagy Katalin elvtársnő jegyzi meg a jó háziasszony előrelátásával és gondoskodásával: „Annyit paradiocsompaszát gyártunk majd itt, hogy a háziasszonyoknak nem kell kiindulniuk a befőzésel. Mennyi gondtól szabadulnak meg...”

Meserő Sándor

Fejlődik városunk egészségügyi hálózata

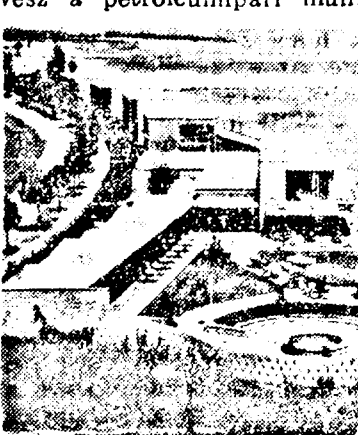
Városunk egészségügyi hálózata az utóbbi évek folyamán nagyot fejlődött. A meglévő egységek bővültek, ugyanakkor újabb, nagy jelentőségű felszerelések érkeztek, amelyek mind egy célt szolgálnak: a dolgozó ember egészségét. A minap lezajlott rövid beszélgetés alkalmával Dr. Ududec Ioan elvtárs, városi főorvos, a városi néptanács egészségügyi osztályának vezetője, dióhéjban beszámolt arról a fejlődésről. Elmondotta, hogy számos aradi kórház új osztállyal, valamint új felszereléssel gazdagodott az utóbbi időben. Így például az Egyesített Kórház új röntgenosztályai bővültek, a régi osztály felszerelést a legmodernebb röntgengéppel egészítették ki. A TBC kórházban is új felszerelést, az orvosok karkabban, hogy a betegeknek minél előbb visszaadhatassák egészségüket. Így például nagy segítséget jelent a nemrég felszerelt mikro-röntgen, valamint az új készülék is, a tomográf, ami lehetővé teszi a tüdő alaposabb átvilágítását.

Ududec elvtárs ezenkívül beszámolt arról, hogy számos más kórházban, például a szülészeti kórházban az átalakítások és új helyiségek létesítése megjavította a munkát. A szülészeti kórházban külön választották a nőgyógyászati és a szülészeti osztályokat. Az üzemi kórházak is fejlődtek. Így például a Dimitrov gyárban az üzemi kórház orvosi egysége, valamint szülészeti osztályát egészítették ki. Ugyancsak itt a fogászati rendelő új felszerelést kapott. Nemrég a gyermekorvosok is új osztályt, a koraszülöttök osztályát adták át rendeltetésének. Ezek a megvalósítások azonban a közeljövőben tovább fejlődnek és az egészségügyi hálózat is bővül. Megnéve a város egészségügyi körzetek száma, az üzemi kórházak mellett pedig munkahelyi egészségügyi kabineteit létesítik, valamennyi kórházat korszerűsítik, bővítik, ugyanakkor az összes egészségügyi intézmények új korszerű felszereléseket kapnak.

Hazai pillanatképek a kongresszus küszöbén

Kőolajipari dolgozók sikere

A gyors és gazdaságos kőolajfúrás versenyben részt vesz a petroliumipari munkák

Az utóbbi esztendőben óriási fejlődtek a Fekete tenger partján sorakozó üdülőhelyek. Képzünk Eforia gyönyörű új partmenti villasorát ábrázolja.

sok nagy többsége. Az élenjáró tapasztalatoknak elterjesztésével a Ploesti tartományi szondafurók ebben az évben 6 százalékkal túlteljesítették terveküket, a geológiai kutatási tröszt keretében dolgozók pedig 24 százalékkal.

A hazai szondafurók sikerét annak tulajdoníthatók, hogy mind szélesebb körben alkalmazták a haidró és különösen a turbínás furási módszert. Moldovában például, ennek a módszernek a bevezetése lehetővé tette a furási sebesség 1,5–2-szeresére növelését és az önköltségi ár 15–20 százalékos csökkentését. Itt a furási munkálatoknál 98 százalékos alkalmazták a módszert.

A gazdaságos eljárások alkalmazásával a szondafurók az év első 5 hónapjában majdnem 4 millió lej értékű tervet felelt meg. A legújabb eredményt a Ploesti tartományi kőolajipari dolgozók érték el.

Bányászok eredményei

A III. pártkongresszus Irányelvtervezetének megvalósításakor a Telluc-i vasbánya első szektorának bányászai kezdeményezték az ekkavatórok kihasználását mutatószerének emelését az értermelés növelése érdekében. Ennek eredményeképpen június 1 és 13 között 960 tonna vasércet teljesített a bányászok. A meglévő felszerelések jobb kihasználásával a többlettermelés a költségek növelése nélkül érték el, ami elősegíti a bányászott érc önköltségének csökkentését. Az első szektor bányászai ezáltal jelentősen hozzájárultak ahhoz, hogy a Telluc-i bányavállalat ebben az évben 707.000 lej értékű megtakarítást érjen el a kongresszus tiszteletére vállalt 650.000 lejjel szemben.

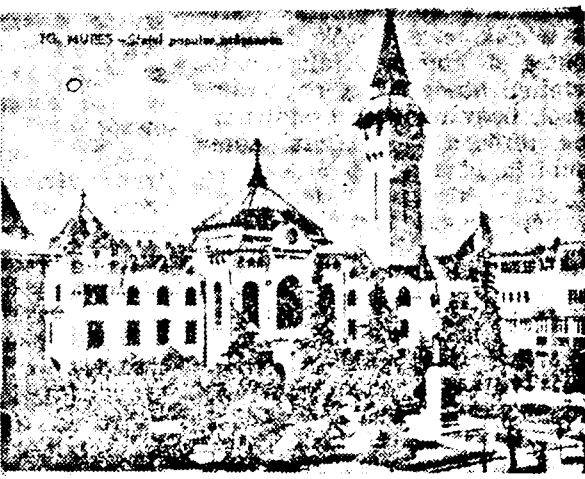
Halálidő előtt teljesültek a felajánlások

Temesvári tartomány városából és falvaiból több mint 100.000 ifjú jelenti, hogy határidő előtt teljesítette a pártkongresszus tiszteletére tett felajánlásait. A resicai fémipari kombinát, a temesvári, aradi és vöröscselli fémipari üzemek ifjú dolgozói több, mint 3000 tonna fém-takarítottak meg és a nyers- és segédanyag, valamint tüőanyag és energia fajtálagos fogyasztásának csökkentésével több, mint 10 millió lej értékű megtakarítást valószínűsítettek meg. Ugyanakkor 534 fiatal temesvári, resicai, aradi és lugosi munkás és technikus számos újítást és ésszerűsítést

Tömegeket mozgósító szocialista verseny

A szállímvárosi helyi szaktanács az elmúlt napokban értekezletet tartott a város fémipari vállalatának élenjáró dolgozóival, a legértékesebb módszerek elterjesztéséről és általánosításáról.

Az értekezleten kitünt, hogy a pártkongresszus tiszteletére feladott szocialista versenyben az Metarozó egység több, mint 4.600 dolgozója vett részt. A jelenlévők közül számosan ismertették módszereiket és a kongresszus tiszteletére elért eredményeiket.

Pártunk következetes marxi-lenini nemzetiségi politikája nyomán jött létre a Magyar Autonóm Tartomány. A tartomány székhelye, Marosvásárhely a népi demokratikus rendszerében napról-napra épül, szépül. Képzünk a város főterét ábrázolja.

Az értekezlet résztvevői elhatározták, hogy versenyt indítanak a város fémipari vállalataiban a legjobb esztergályos és a legjobb acéolváztár, formázó-öntő és kovácsoló brigád cím elnyeréséért. Ugyanakkor megígérték a verseny célkitűzését, amelyek az önköltségi ár csökkentésére, a termelési kapacitás jobb kihasználására és a munkában lemaradtak megsegítésére vonatkoznak.

40.000 pár cipő megtakarított anyagból

A kolozsvári Herbák János művekben az idén megtakarított anyagból közel 40.000 pár jöminőségi cipőt gyártottak tervet felel. Az üzem dolgozói ugyanakkor az önköltség csökkentésével 2.400.000 lej takarítottak meg és közel három millió lej terventelel jövedelmet értek el.

A vajdahunyadi kohászati kombinátban 1955-ben helyezett üzembe az első kokszolóberendezést. Azóta ez a multban hazánkban ismeretlen iparág hatalmasan fejlődött. 1960-ban például mintegy 4.000 tonna kokszot gyártottak tervet felel a gyárban. Képzünk a vajdahunyadi kokszgyárról készült.

Hazánk selymai

Dolgozó népünk június harmadik vasárnapján ünnepli a Román Népköztársaság repülőinek napját. Ebben az esztendőben ez az ünnep a repülés történetének egyik – számunkra különösen jelentős – évfordulójával esik egybe. Mint ismeretes, június 17-én volt 50 esztendője, hogy Aurel Vlaicu, a román repülés nagy üttörője, először emelkedett a levegőbe saját maga készített repülőgéppel.

A román repülés történetének dicső lapjain, Aurel Vlaicu neve mellett más halhatatlan nevek is szerepelnek, mint például Traian Vuia, akinek 1906 márciusában a világon elsőként sikerült repülőgéppel a magasba emelkednie.

Az ő és más kiváló román repülőgép tervezők és pilóták sikerei ékesen szólnak bizonyítékal annak, hogy a román nép nagyszerű részt vállalt a repülés fejlesztésében és kimagasló eredményeket ért el ezen a téren.

A román repülés üttörőinek sikerei ellenére a polgári-földesuri Románia vezetőikörrel szembe vették a nép kiapad-

hatatlan alkotó erejéből fakadó kiváló teljesítményeket és a Nyugat előtti hajbókálással szembeni támogatásban sem részesítették a kiváló román repülőgép tervezőket és így kerékkötővé váltak a román repülés felvirágzásának.

Hazánk felszabadulása után gyökeresen megváltozott az a helyzet. Népi demokratikus rendszertünk – a Román Munkáspárt útmutatásai alapján – nagy figyelmet fordított a repülés fejlesztésére és a szüntelenül támogatja szakembereinket, pilótáikat, hogy Traian Vuia és Aurel Vlaicu nyomdokain haladva újabb babérokkal örvendeztessék népünk jól megérdemelt hírnevét és tekintélyét a repülés téren is.

Nagy szomszédunk és barátunk, a Szovjetunió segítségével számos korszerű repülőgéppel láttuk el személyszállító légi flottánkat. A TAROM repülőgépei biztosítják az összeköttetést országunk nyugati felében, valamint fontosabb központja között. Az elkövetkező 6 esztendőben – az RMP III. kongresszusa Irányelvtervezetének célkitűzése alapján – a

légi személyforgalom mintegy kétszeresére növekszik a hazai és nemzetközi szállítás fokozása révén. A nemzetközi vonalakon nagy befogadóképességgel és sebességgel turpropulziós repülőgépeket állítanak forgalomba.

Országunkban az utóbbi esztendőben egyre nagyobb fejlődésnek ment át a repülésnek egy új ága, melyet a mezőgazdaságban és az erdőgazdaságban használnak a kártevők elleni küzdelemben és a talajjavítás munkálataiban. Így például 1960 első évnegyedében 32.000 hektár területen szórak repülőgépről különböző vegyszereket és ezalatt több mint 2000 óra repülést végeztek.

Pártunknak és kormányunknak a dolgozók egészségvédelmére iránti gondoskodása abban is megnyilvánul, hogy egyre inkább fejlesztik az egészségügyi repülést, mely ismeretlen fogalom volt a polgári-földesuri rendszer idején. Ma jól felszerelt egészségügyi repülőszolgálatunk jelentős mértékben kiveszi részét a dolgozók egészségének védelméről azál-

tal, hogy a betegeket országunk legtávolabbi vidékeiről is rövid idő alatt kórházba szállítják, illetve gyógyszereket visznek a félreeső falvakba is, ha arra szükség van.

Népi demokratikus rendszertünk széles távlatokat biztosított ifjúságunk részére a repülő-sport gyakorlásában. Számos fiatal kapcsolódik be a repülőgép-modellezés, motornélküli repülés és ejtőernyős körökbe. Sorakból olyan kiváló ifjak emelkedtek ki, mint Tânăsescu Teodor, Bădoanu Elena, Finescu Mircea, Popovici Valeriu és mások, akik teljesítményeikkel világlviszonylatban szép eredményeket vittek ki.

Légi haderőnk katonái és tisztjei a nép soraiból kerülnek ki és őszinte hűséggel ragaszkodnak a szocializmus építésének nagyszerű ügyéhez. Szocializmust építő hazánkban, pártunk marxi-lenini béképolitikájának megfelelően, a repülés a békés fejlődés, a dolgozók jóléte további emelésének célját szolgálja. Ezek a magas szociális célkitűzések, hogy országunkban a repülés valóban a békés sportja, azon fiatalok nagyszerű életcélja, akik tudásukkal és lelkesedésükkel az embernek a fellegek tőle való szárnyalását, az is-

meretlen magasságok meghódítását és az ember szolgálatába való állítását akarják szolgálni.

A Román Népköztársaság repülőinek napján repülőseink, egész dolgozó népünk jogos büszkeséggel veszi számba azokat a nagyszerű eredményeket, melyeket hazánk selymai a repülés minden területén elérték. Ezek az eredmények méltóak a nagy elődök hagyományához és ma is – akárcsak fél évszaddal ezelőtt – az egész világon az első sorokba emelik nagyszerű repülőinket. Dolgozó népünk szeretettel veszi körül őket, mert tudja, hogy repülőink szilárd eltökéltsége: becsülettel teljesítik azokat a feladatokat, melyek a repülésre a személy- és teherszállítás, valamint a repülés más közhatalu ágai terén várnak. Népünk tudja, hogy katonai légitőlátók hős pilótái önkéntesülnek hazánk légiterének vértelenségéért, a dolgozók békés életéért.

A repülőik napján dolgozó népünk büszkeséggel és ragaszkodással gondol hazánk selymaire, akik minden téren becsülettel teljesítik a rájuk bízott feladatokat és újabb sikereket kíván nekik hazánk javára folytatott terénységükben.

